

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ
ΤΑΒΟΥΝΕΑΗ

Αν δεν ζούσε ο...

ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΤΡΑΜΠ

Τι θα γινόταν σε περίπτωση που ο επίδοξος δολοφόνος του είχε πετύχει;

ΕΡΤ ΔΑΥΙΔ ΜΑΡΒΕΛ

Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ απομακρύνεται αιμόφυρτος από τις μυστικές υπηρεσίες στο Μπάλπερ της Γενεύης, στις 13 Ιουλίου 2024

Η εικόνα ήταν βγαλμένη από τους αρχέγονους μύθους - της Ιστορίας και του Χόλιγουντ: ο ηγέτης αιμόφυρτος αλλά ανδρείος αιχμώδης τον κίνδυνο θανάτου και υψώνει τη γροθιά, παρακάμπτοντας τους ανθρώπους της Μυστικής Υπηρεσίας που προσπαθούν να τον προστατεύσουν. Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να δημιουργήσει μια πιο δυνατή εικόνα, ακόμη κι αν ήθελε. Και δεν χωρεί αμφιβολία ότι η αντοχή και η υπέρβαση ως συστατικά στοιχεία επιβίωσης έμειναν στο μυαλό των ψηφοφόρων του Νοεμβρίου και επιβεβαιώσαν ένα σχήμα αμυνόμενης δύναμης που αναδύεται μέσα από μια θάλασσα αμφισβήτησης με λόγια και έργα. Τα υπόλοιπα είναι Ιστορία...

Αν όμως δεν ήταν έτσι; Αν η απόπειρα ήταν επιτυχής και ο προβληματικός νεαρός είχε καταγραφεί μεταξύ αυτών που άλλαξαν την πορεία του κόσμου - όπως για παράδειγμα ο δολοφόνος του Ρόμπερτ Κένεντι το 1968; Θα ζούσαμε και πάλι το τρενάκι του τρόμου που βιώνουμε τους τελευταίους έξι μήνες, με δασμούς που ανεβοκατεβαίνουν κατά τα κέφια του προέδρου, τινάζοντας επιχειρηματικά σχέδια, κρατικούς προϋπολογισμούς και την οικογενειακή καθημερινότητα στον αέρα; Θα κρατούσε και πάλι την αναπνοή του ο πρόεδρος Ζελένσκι αντιμετωπίζοντας τη σκαιά συμπεριφορά του οικοδεσπότη στο Οβάλ Γραφείο, τη στέρση πληροφοριών και όπλων για κρίσιμα χρονικά διαστήματα, που επέτρεψαν στον ρωσικό στρατό να ανακτήσει περιορισμένη αλλά κρίσιμη πρωτοβουλία, ικανή για να ανακτήσει την επαρχία του Κουρσκ και να στερήσει από την Ουκρανία πολύτιμα διαπραγματευτικά χαρτιά, το αδιάκοπο σκωτσέζικο ντους με πιέσεις για τον τερματισμό του πολέμου εντός 24 ωρών ή αναγγελλθείς περιόδους αναμονής 50 ημερών, μέχρι που να παρέλθει το καλοκαίρι και να κλείσει η θερινή πολεμική περίοδος ώστε να μπορεί ο πρόεδρος Πούτιν να διατάξει ευλόγως και ευχαίμως την αναστολή των εχθροπραξιών; Θα παρακολουθούσαμε και πάλι τη Μέση Ανατολή να αντιμετωπίζεται ως οικόπεδο σε περίοπτη περιοχή, με παϊνέματα στην Τουρκία που χιλιάδες χρόνια τώρα καθαρίζει στη Συρία, με τους αξιωματούχους του State Department να μαθαίνουν από την τηλεόραση ότι ο πρόεδρος τους αναγνώρισε το νέο καθεστώς της Συρίας, με τις ΗΠΑ να βομβαρδίζουν χωρίς επαρκή νομική δικαιολόγηση το Ιράν επειδή ο στενότερος σύμμαχός τους ξέρι να (δια)χειριστεί τον αρχηγό; Και θα βιώναμε την πλήρη ρήξη της εμπιστοσύνης μεταξύ των ατλαντικών εταίρων δημιουργώντας μείζον ψυχολογικό τραύμα για την παρούσα και ίσως και την επόμενη γενιά του άλλοτε κραταιού δυτικού κόσμου;

Αν εκείνος ο προβληματικός νεαρός τα είχε καταφέρει, ο 45ος πρόεδρος δεν θα είχε γίνει ποτέ και 47ος. Η φυσική εξαφάνισή του ανθρώπου, όμως, δεν θα είχε εξαλείψει την αλλαγή που βιώνουμε τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ όσο και

Αν εκείνος ο προβληματικός νεαρός τα είχε καταφέρει, ο 45ος πρόεδρος δεν θα είχε γίνει ποτέ και 47ος. Η φυσική εξαφάνισή του ανθρώπου, όμως, δεν θα είχε εξαλείψει την αλλαγή που βιώνουμε τόσο στο εσωτερικό των Ηνωμένων Πολιτειών όσο και στο διεθνές πεδίο

Αντιθέτως, η διαδικασία της πρωσοπίσης θα είχε πλήρως ολοκληρωθεί και ο διάδοχος του μάρτυρα υποψήφιου θα είχε εκλεγεί με πραγματική λαοθάλασσα

Η υποψήφια της τελευταίας στιγμής θα είχε εξαλωθεί μπροστά στο τσουνάμι της εκλογικής καταγίγδας και ο Τζέι Ντι Βανς δεν θα χρειαζόταν να αποδείξει την πίστη του στον πρόεδρο με μικρές καθημερινές εκδηλώσεις εκφοβισμού στο Οβάλ Γραφείο ή στις επίσημες συνάξεις των δυνατών της Γης

στο διεθνές πεδίο. Αντιθέτως, η διαδικασία της πρωσοπίσης θα είχε πλήρως ολοκληρωθεί και ο διάδοχος του μάρτυρα υποψήφιου θα είχε εκλεγεί με πραγματική λαοθάλασσα. Η υποψήφια της τελευταίας στιγμής θα είχε εξαλωθεί μπροστά στο τσουνάμι της εκλογικής καταγίγδας και ο Τζέι Ντι Βανς δεν θα χρειαζόταν να αποδείξει την πίστη του στον πρόεδρο με μικρές καθημερινές εκδηλώσεις εκφοβισμού στο Οβάλ Γραφείο ή στις επίσημες συνάξεις των δυνατών της Γης. Θα μιλούσε, με δάκρυα στα μάτια και σπασμένη φωνή, στους απόκληρους, στους ξεχασμένους, στους deplorables της ισχυρής γυναικίας και των αποφοίτων των μεγάλων πανεπιστημίων για τον μάρτυρα που κάρηκε, για την τελευταία ελπίδα της μικρής λευκής Αμερικής, που χάνεται στον ωκεανό των σκουρόχρωμων μεταναστών από τον Νότο, που επιβάλλουν τη δική τους γλώσσα αντί να ενταχθούν στο χωνευτήρι του νέου κόσμου. Η εκλογική του επικράτηση θα ήταν καταγίγδα. Η λαϊκή του νομιμοποίηση θα ήταν έτσι πολλαπλώς ισχυρότερη από αυτή του σημερινού προέδρου.

Θα μας επέτρεπε αυτή η εναλλακτική κατάσταση των πραγμάτων να αποφύγουμε την παγκόσμια αναταραχή; Αμφιβάλλω. Αντιθέτως, η σφοδρότητα του άτεχνου, βάνουσου, σχεδόν κινδύνου λόγου θα αντιμετώπιζε την κομψότητα της διπλωματικής διαλέκτου και ιδίως των ευρωπαϊκών τρόπων κατά μέτωπο. Και αυτή τη φορά δεν θα υπήρχε η αίσθηση του σχεδόν γνώριμου, που μοιράζονταν οι εμπειρότεροι των υπηρουμένων ηγετών και που τους παγίδευσε ώστε να υποτιμήσουν τον ριζοσπαστισμό της νέας ηγεσίας - ευτυχώς που το μέγεθος της απίθανης κενοδοξίας του προέδρου επιτρέπει τον χειρισμό του από ικανούς κόλακες. Θα ήθελα να πιστεύω ότι η σύγκρουση όχι απλώς δύο κοσμοθεωριών αλλά δύο διαφορετικών τρόπων να βιώνει κανείς τον κόσμο γύρω του θα ήταν τόσο τραυματική ώστε να διεγείρει πάραυτα τα ένστικτα επιβίωσης των Ευρωπαίων και να κινήσει τις διαδικασίες μετατροπής του εγχειρήματος ειρήνης, που είναι η ΕΕ, σε μια πραγματική πολιτική ένωση, που πρέπει να γίνει.

Στο εσωτερικό, όμως, των ΗΠΑ, υποπιπέσομαι ότι η μετάβαση σε μια ανελεύθερη δημοκρατία τύπου Ουγγαρίας θα ήταν ταχύτερη, βιαιότερη και τελικά αποτελεσματικότερη. Ο μαθητής έχει την πνευματική συγκρότηση, επιμονή και υπομονή που καταφανώς λείπουν από τον δάσκαλο και δείχνει επίσης απαλλαγμένος από ηθικούς φραγμούς. Η ανάγκη ενίσχυσης του θεσμικού του ρόλου θα οδηγούσε στην πλήρη και γοργή επικράτηση των φανατικών της νέας εποχής, που ως πραγματικοί γενετισμοί θα είχαν πολλά να αποδείξουν και ακόμη περισσότερα να κερδίσουν στην πορεία - κάνοντας τελικά απείρους μεγαλύτερη και μονιμότερη ζημιά στην αμερικανική δημοκρατία. Ίσως τελικά να γλιτώσαμε τα χειρότερα...